

Мельничук О. П.

кандидат юридичних наук

ЗАБОРОНА ДИСКРИМІНАЦІЇ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ЇЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Анотація. У роботі досліджено положення національного законодавства, яке передбачає правові механізми забезпечення реалізації конституційного принципу заборони дискримінації релігійних організацій, а також визначені особливості адміністративно-правового забезпечення реалізації принципу заборони дискримінації релігійних організацій в Україні. З'ясовано, що антидискримінаційне законодавство України створило належне правове підґрунтя для ефективної роботи щодо гарантування існування і діяльності релігійних організацій, а також для налагодження ефективно працюючого механізму адміністративно-правового забезпечення заборони дискримінації релігійних організацій. Зроблено висновок, що забезпечення, охорона та захист релігійних організацій від дискримінації здійснюється через повноваження суб'єктів системи публічного адміністрування в галузі відносин «держава - церква». Встановлено, що захист релігійних організацій від дискримінації в Україні забезпечується в основному засобами кримінального права, тоді як потенціал адміністративно-деліктного права не використовується. Охорона релігійних організацій від дискримінації забезпечується контролем з боку органів публічної адміністрації, який є необхідним та дієвим елементом в механізмі адміністративно-правової протидії дискримінації релігійних організацій. Здійснення такого контролю покладається на Офіс Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, Держслужбу з етнополітики та свободи совісті, його відділ моніторингу діяльності та реєстрації статутів релігійних організацій та місцеві органи виконавчої влади. Обґрунтовано думку, що принцип заборони дискримінації релігійних організацій реалізується у суспільстві не тільки через охоронні чи захисні заходи. Цей принцип набуває своєї реалізації в тому числі через позитивні дії (позитивну діяльність) органів публічного адміністрування. Зокрема, до позитивних дій (позитивної діяльності) органів публічного адміністрування з питань забезпечення реалізації заборони дискримінації релігійних організацій можна віднести: а) роботу із оцінювання внутрішньої нормативної бази та виявлення підзаконних актів, які можуть призвести до прямої чи непрямої дискримінації; б) роботу із збору та обліку скарг у визначеній сфері з відповідною реакцією у вигляді переоцінювання підзаконних нормативно-правових актів в питаннях недискримінації і подальшим їх виправленням і ін.

Ключові слова: релігійні організації, відносини держави та церкви, адміністративно-правове регулювання відносин держави та церкви, заборона дискримінації релігійних організацій, адміністративно-правове забезпечення реалізації принципу заборони дискримінації релігійних організацій

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями.

Дослідження конституційного принципу заборони дискримінації релігійних організацій є важливим, по-перше, для

розуміння змісту цього принципу в теорії права, по-друге, для розкриття та усвідомлення особливостей адміністративно-правового забезпечення реалізації цього принципу.

Зазначені обставини свідчать про актуальність теми статті та про необхідність проведення подальших досліджень у сфері адміністративного права, яке забезпечує реалізацію значної частини конституційно-правових норм, в тому числі принципу заборони дискримінації релігійних організацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковане розв'язання проблеми та виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена стаття.

Окремі питання реалізації принципу заборони дискримінації релігійних організацій розглядали у своїх працях О. Аленкін, М. Бабій, В. Бондаренко, К. Борисов, С. Бублик, С. Бур'янов, Ю. Битяк, Д. Вовк, В. Єленський, С. Ковбасюк, А. Колодій, А. Коряченко, Г. Лаврик, А. Ловінюков, О. Лукашев, В. Малишко, М. Маринюк, Я. Олексин, М. Палінчак, С. Пономарьов, А. Пчелінцев, П. Рабінович, Г. Сергієнко, О. Сушинський, Д. Штонда, Р. Щокін, І. Федорович, Л. Явич, Л. Ярмол та ін.

Однак у вітчизняній юриспруденції ґрунтовних досліджень, присвячених адміністративно-правовому забезпеченню заборони дискримінації релігійних організацій, дуже мало. Водночас такі дослідження мають бути складовою формування адміністративного права як публічної галузі права, яка забезпечує, охороняє та захищає права осіб на свободу віросповідання у всіх його проявах.

Постановка завдань.

Основними завданнями, розв'язанню яких присвячена дана стаття, є наступні:

1. Дослідити положення національного законодавства, яке передбачає правові механізми забезпечення реалізації конституційного принципу заборони дискримінації релігійних організацій.

2. З'ясувати особливості адміністративно-правового забезпечення реалізації принципу заборони дискримінації релігійних організацій в Україні.

Вклад основного матеріалу. В механізмі правового забезпечення публічного адміністрування щодо протидії дискримінації провідне місце посідає поточне законодавство України, яке взявши за орієнтир положення Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», вимагає неодмінне врахування того факту, що всі особи незалежно від їх певних ознак мають рівні права і свободи, а також рівні можливості для їх реалізації. Тому розробка проектів нормативно-правових актів здійснюється з обов'язковим урахуванням принципу недискримінації, проводиться обов'язкова антидискримінаційна експертиза проектів нормативно-правових актів, а результати антидискримінаційної експертизи проектів нормативно-правових актів підлягають обов'язковому розгляду під час прийняття рішення

щодо видання (прийняття) відповідного нормативно-правового акту. Варто зауважити, що ці положення стосуються нормативно-правових актів будь-якого суб'єкта правотворчої діяльності, тобто стосуються як актів місцевих державних адміністрацій, так і актів органів місцевого самоврядування.

Останнім часом законодавець все частіше звертає увагу на ті сфери суспільного життя, в яких дискримінація стала розповсюдженим явищем. Наприклад, у змісті профільних нормативно-правових актів, що приймаються Верховною Радою України, з'являються норми, що забороняють дискримінацію у певній сфері суспільних відносин. Наприклад, заборона дискримінації передбачається в положеннях Закону України «Про зайнятість населення», де особі гарантується право на захист від проявів дискримінації у сфері зайнятості населення [1, ст. 5]. Аналогічні обмеження встановлюються щодо змісту оголошень (реклами) про вакансії (прийм та роботу) і в Законі України «Про рекламу». Зокрема, у ст. 8 нормативно-правового акту забороняється розміщення в рекламі тверджень, які є дискримінаційними за ознаками походження людини, її соціального і майнового стану, расової та національної належності, статі, освіти, політичних поглядів, ставлення до релігії, за мовними ознаками, родом і характером занять, місцем проживання [1, ст. 8]. Разом з тим, зарано вести мову про повну реалізацію встановлених законодавством заборон дискримінації, оскільки механізм захисту прав осіб за допомогою санкцій не напрацьований.

Наприклад, Закон «Про свободу совісті та релігійні організації» встановлює заборону надання переваг або встановлення обмежень однієї релігії чи релігійної організації щодо іншої (інших), проте, адміністративна відповідальність, як наслідок скоєння діянь, які містять ознаки дискримінації релігійних організацій чи осіб за релігійними мотивами, до сьогодні відсутня. Хоча проект Закону № 0931 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо гармонізації законодавства у сфері запобігання та протидії дискримінації із правом Європейського Союзу)» [3] передбачає і такий вид гарантії недопущення дискримінації релігійних організацій. Тобто адміністративна відповідальність, яка є важливою частиною адміністративно-правового механізму захисту прав релігійних громад від дискримінації, нажал, свого місця в цьому механізмі поки не посіла через прогалини та недоліки чинного законодавства. Разом з тим, потужною гарантією захисту осіб від діянь, які можуть бути кваліфіковані, як дискримінація, є встановлення кримінальної відповідальності (ст. 161 КК України) за умисні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової чи релігійної ворожнечі та ненависті, на приниження національної честі та гідності, або образу почуттів громадян у зв'язку з їхніми релігійними переконаннями, а також пряме чи непряме обмеження прав або встановлення прямих чи непрямих привілеїв громадян за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, інвалідності, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками. Кримінально-правовий механізм протидії дискримінації релігійних організацій і осіб за релігійними мотивами можна розглядати як один із елементів загального правового механізму забезпечення принципу заборони дискримінації релігійних організацій. При цьому, кримінально-правові механізми завжди розглядалися в науковій літературі як виключні, такі, що застосовуються тільки у тих випадках, коли не спрацювали інші правові механізми забезпечення реалізації конституційних принципів.

Конституція України покладає на державу головний обов'язок – утвердження і забезпечення прав та свобод людини і громадянина, гарантії яких визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Тому, окрім належного нормотворення у визначеній галузі і кримінально-правових механізмів захисту прав і свобод людини і громадянина, для впорядкованих суспільних відносин щодо забезпечення рівності в релігійній сфері, від держави (в особі її системи публічного адміністрування) очікується здійснення масиву адміністративно-правових заходів юридичного спрямування щодо створення умов і гарантії від дискримінації.

За таких умов, складовою механізму адміністративно-правового забезпечення захисту від дискримінації є компетенція та повноваження суб'єктів публічного адміністрування, які реалізують свою повноваження у сфері відносин «державо-церква».

Органи публічної влади свій управлінський вплив здійснюють, спираючись та використовуючи владу, як необхідний регулятор суспільних відносин. Повноваження, якими наділені відповідні органи є ознакою їх владної діяльності, вони закріплюють за ними реальну здатність здійснювати свою волю і називаються владними повноваженнями. Як зазначається в наукових джерелах, повноваження та предмет відання становлять в сукупності основні елементи компетенції, які разом з організаційними складовими (призначення органу, завдання, вимоги до професіоналізму) «дають можливість якісного виконання покладених на органи державної виконавчої влади та місцевого самоврядування функцій» [4, с. 35]. Ю.О. Тихомиров стосовно цього зазначає, що публічна сфера передбачає поєднання прав та обов'язків у формулу «повноваження» як правообов'язок, який не можна не реалізувати в публічних інтересах [5, с. 56-57]. Компетенція органів публічної влади являє собою сукупність закріплених у нормативно-правових актах предметів відання та повноважень органів публічної влади, шляхом встановлення яких фіксується обсяг та зміст діяльності владних суб'єктів» [6, с. 46]. І.П. Голосніченко з цього приводу наголошує, що:

- «повноваження має системні та функціональні зв'язки з органами держави, через них здійснюється делегування виборцями права на управління державою справами суспільства, ці елементи системи є невід'ємною складовою компетенції органів виконавчої влади» [7, с. 149];

- «повноваження – це загальне для теорії права та держави поняття, змістом якого є система прав та обов'язків, набутих у легітимний спосіб державою, місцевим самоврядуванням, державними органами і органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, іншими суб'єктами правовідносин з метою забезпечення можливостей, потреб та інтересів людини і громадянина, окремих соціальних груп та суспільства в цілому» [7, с. 154].

Таким чином, поділяючи точку зору дослідників, що система прав і обов'язків органів та посадових осіб публічного адміністрування набувається ними через законодавче встановлення з метою забезпечення можливостей, потреб та інтересів осіб, визначимо, що через повноваження компетентних елементів системи публічного адміністрування в галузі відносин «державо-церква» серед іншого здійснюється і захист від дискримінації релігійних організацій і окремих осіб за релігійними мотивами.

Законодавство України щодо протидії дискримінації закріплює, що суб'єктами, наділеними повноваженнями щодо запобігання та протидії дискримінації, є Верховна Рада України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Кабі-

нет Міністрів України та інші органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, громадські організації, фізичні та юридичні особи. Не бачимо потреби перераховувати повноваження, які прямо закріплені законодавством за вказаними елементами системи публічного адміністрування, проте є сенс визначити їх владний характер і організаційну діяльність у сфері релігії та церкви.

Наприклад, Н.В. Юськів зазначає: «Суб'єкт у механізмі державних відносин реалізує свій статус через вплив, що означає спрямований рух на щось за допомогою системи дій. Людська діяльність є цілеспрямованою і суб'єкт державно-владного механізму як дієва субстанція формує мету реалізації влади та визначає конкретні правила гри для отримання найоптимальнішого владного результату» [8]. Отже, вплив, який здійснює система публічного адміністрування через власні органи та посадові особи, є впорядкованим, заснованим на законі, цілеспрямованим для встановлення певного режиму суспільних відносин, який є бажаним з точки зору найоптимальнішої реалізації можливостей, прав, свобод та інтересів осіб в суспільних відносинах. Тож, виключно спираючись на владу, використовуючи надані законодавством права та виконуючи юридичні обов'язки (а часом їх називають правообов'язки, як прояв повноважень), виступаючи як владний суб'єкт в адміністративних правовідносинах, суб'єкти публічного адміністрування реалізують державну політику в сфері забезпечення охорони від дискримінації.

Комплекс повноважень, якими згідно чинного законодавства наділені відповідні суб'єкти публічного адміністрування, будучи владними та спрямованими на встановлення відповідного режиму правовідносин, за якого забезпечується принцип рівності та здійснюється протидія проявам дискримінації, повною мірою можна включити до механізму адміністративно-правового забезпечення протидії дискримінації загалом, і релігійних організацій зокрема.

Щодо зовнішніх виявів публічного адміністрування в сфері недискримінації релігійних організацій, можна виділити, наприклад, роботу із оцінювання внутрішньої нормативної бази та виявлення підзаконних актів, які можуть призвести до прямої чи непрямої дискримінації. Якщо виправлення цих документів лежить в межах компетенції органів державної влади чи місцевого самоврядування, то їх зміст необхідно виправити. Якщо це зробити неможливо, то суб'єкт публічного адміністрування повинен зробити відповідний запит до уповноваженого органу виконавчої влади зі своїми рекомендаціями та пропозиціями. Також суб'єкт публічної адміністрації проводить роботу із збору та обліку скарг у визначеній сфері з відповідною реакцією у вигляді переоцінювання підзаконних нормативно-правових актів в питаннях недискримінації і подальшим їх виправленням. Вважаємо, що органам державної влади та місцевого самоврядування доцільно розпочати або ж поглибити співпрацю з місцевими представниками громадянського суспільства, які не тільки мають інформацію про порушення прав людини з перших рук, але й можуть стати ресурсним партнером для пошуку шляхів налагодження діалогу з громадами та дотримання принципу рівності [9, с. 39].

Безумовно, вкрай необхідним та дієвим елементом в механізмі адміністративно-правової протидії дискримінації релігійних організацій є контроль, здійснення якого покладається на Офіс Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, Держслужбу з етнополітики та свободи совісті, його відділ моніторингу діяльності та реєстрації статутів релігійних організацій та місцеві органи виконавчої влади.

При здійсненні адміністративних процедур (зокрема наданні адміністративних послуг щодо реєстрації релігійних організацій), органам реєстрації обов'язково необхідно додержуватися антидискримінаційного законодавства, а якщо йдеться про відмову в державній реєстрації релігійної організації, то відмова може бути зумовлена виключно посиланням на ст. 15 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», де йдеться про невідповідність діяльності або статуту релігійної організації чинному законодавству.

Новим поняттям в антидискримінаційному законодавстві є розуміння, так званих, «позитивних дій». Їх здійснення посідає в модерному механізмі публічного адміністрування перспективне місце. Це спеціальні тимчасові заходи, що мають правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, спрямовану на усунення юридичної чи фактичної нерівності у можливостях для особи або групи осіб реалізувати на рівних підставах права і свободи, надані їм Конституцією і законами України. Наприклад, ст. 1 Закону України «Про забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків» згадує про такі дії та визначає їх як «спеціальні тимчасові заходи, спрямовані на усунення дисбалансу між можливостями жінок і чоловіків реалізувати рівні права, надані їм Конституцією та законами України» [10, ст. 1]. Частина 2 ст. 2 Міжнародної конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації передбачає, що «держави-учасниці повинні вживати, коли обставини цього вимагають, спеціальних і конкретних заходів у соціальній, економічній, культурній та інших галузях з метою забезпечення потрібного розвитку і захисту деяких расових груп чи осіб, що до них належать, з тим, щоб гарантувати їм повне і рівне використання прав людини та основних свобод. Такі заходи ні в якому разі не повинні в результаті привести до збереження нерівних чи особливих прав для різних расових груп після досягнення тих цілей, заради яких вони були запроваджені» [11, ст. 2].

Виходячи з визначень, наведених вище, позитивні дії мають на меті не стільки відновлення прав особи, порушених внаслідок дискримінаційного ставлення (дій або бездіяльності) чи застосування дискримінаційної норми законодавства, скільки вирівнювання можливостей для осіб та груп осіб користуватися правами і свободами, чого вони внаслідок своїх певних ознак позбавлені.

С.Ю. Пономарьов стосовно цього зазначає, що позитивні дії повинні: 1) переслідувати правомірну, об'єктивно обґрунтовану, чітко визначену мету у сфері запобігання та протидії дискримінації; 2) бути спрямованими на вирішення проблеми конкретної групи, чітко визначеної на підставі аналізу потреб та шляхом консультацій з представниками відповідної групи; 3) застосовуватися до конкретної галузі або сфери правовідносин; 4) відповідати принципу пропорційності стосовно: а) конкретної проблеми, яку позитивні дії мають на меті вирішити; б) реалізації іншими групами осіб, на які позитивні дії не поширюються, своїх прав і свобод; 5) запроваджуватися на обмежений строк та припинятися після досягнення поставленої мети; 6) не створювати особливих прав або надавати необґрунтовані переваги групам осіб, на захист і підтримку яких вони спрямовані» [9, с. 58-59].

Таким чином, антидискримінаційне законодавство створило належне правове підґрунтя для ефективно роботи щодо гарантування існування і діяльності релігійних організацій, а також для налагодження ефективно працюючого механізму адміністративно-правового забезпечення заборони дискримінації релігійних організацій.

Висновки та перспективи подальших розвідок. На підставі проведеного дослідження були зроблені наступні висновки.

Забезпечення, охорона та захист релігійних організацій і окремих осіб за релігійними мотивами від дискримінації здійснюється через повноваження компетентних елементів системи публічного адміністрування в галузі відносин «державна - церква».

Захист релігійних організацій від дискримінації в Україні забезпечується засобами кримінального права, тоді як потенціал адміністративно-деліктного права не використовується.

Охорона релігійних організацій від дискримінації забезпечується контролем з боку органів публічної адміністрації, який є необхідним та дієвим елементом в механізмі адміністративно-правової протидії дискримінації релігійних організацій. Здійснення такого контролю покладається на Офіс Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, Держслужбу з етнополітики та свободи совісті, його відділ моніторингу діяльності та реєстрації статутів релігійних організацій та місцеві органи виконавчої влади.

Принцип заборони дискримінації релігійних організацій реалізується у суспільстві не тільки через охоронні чи захисні заходи. Цей принцип набуває своєї реалізації в тому числі через позитивні дії (позитивну діяльність) органів публічного адміністрування. Зокрема, такі позитивні дії повинні: а) переслідувати правомірну, об'єктивно обгрунтовану, чітко визначену мету у сфері запобігання та протидії дискримінації релігійних організацій; б) бути спрямованими на вирішення проблеми власне релігійних організацій чи конкретної групи в системі релігійних організацій; в) застосовуватися до конкретної галузі або сфери правовідносин; г) відповідати принципу пропорційності стосовно; г) запроваджуватися на обмежений строк та припинятися після досягнення поставленої мети; д) не створювати особливих прав чи надавати необгрунтовані переваги іншим організаціям в порівнянні із статусом релігійних організацій або ж не створювати особливих прав чи надавати необгрунтовані переваги конкретним групам в системі релігійних організацій. До позитивних дій (позитивної діяльності) органів публічного адміністрування з питань забезпечення реалізації заборони дискримінації релігійних організацій можна віднести: 1) роботу із оцінювання внутрішньої нормативної бази та виявлення підзаконних актів, які можуть призвести до прямої чи непрямої дискримінації; 2) роботу із збору та обліку скарг у визначеній сфері з відповідною реакцією у вигляді переоцінювання підзаконних нормативно-правових актів в питаннях недискримінації і подальшим їх виправленням і ін.

Література:

1. Про зайнятість населення: Закон України від 05.07.2012. *Відомості Верховної Ради*. 2013. № 24. Ст. 243.
2. Про рекламу: Закон України від 03.08.1996. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 39. Ст. 181.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо гармонізації законодавства у сфері запобігання та протидії дискримінації із правом Європейського Союзу): Проект Закону України від 20.11.2015. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66561
4. Потіп М.М. Щодо сутності компетенції органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування. *Право і суспільство*. 2012. № 6. С. 32-35.
5. Тихомиров Ю.А. Теория компетенции. Москва: Изд-во г-на Тихомирова М.Ю., 2001. 355 с.
6. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні: підручник для студентів вищих навчальних закладів / за ред. С.Г. Серьогіної. Харків: Право, 2005. 256 с

7. Голосніченко І.П. Теорія повноважень, їх легітимність та врахування потреб і інтересів при встановленні на законодавчому рівні. *Вісник НТУУ "КПІ". Політологія. Соціологія. Право: збірник наукових праць*. 2011. № 1 (9). С. 147-155.
8. Юськів Н.В. Механізм державно-владних відносин в аспекті соціального буття. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 1. С. 70-74.
9. Пономарьов С.Ю., Федорович І.Ю. Запобігання та протидія дискримінації в Україні: посібник для працівників органів державної влади та місцевого самоврядування. Київ: Міжнародна організація з міграції, Представництво в Україні, 2014. 74 с.
10. Про забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.03.2005. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 52. Ст. 561.
11. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_105#Text

Melnychuk O. Prohibition on the discrimination of religious organizations and its administrative-legal support

Summary. The paper studies the provisions of the national legislation, which provides for the legal mechanism ensuring the implementation of the constitutional principle prohibiting the discrimination of religious organizations, and determines the features of administrative law support of the implementation of the principle of the prohibition on the discrimination of religious organizations in Ukraine. It is found out that the anti-discrimination legislation of Ukraine has established a proper legal basis for the efficient work on guaranteeing the existence and activities of religious organizations and for setting a full-fledged mechanism of administrative-legal support of the prohibition on the discrimination of religious organizations. The author concludes that support, protection and defense of religious organizations from discrimination are carried out through the powers of public administration entities in terms of the "state-church" relations. It is established the protection of religious organizations from discrimination in Ukraine is mainly performed by the means of criminal law, while the potential of administrative-tort law is not used. The protection of religious organizations from discrimination is maintained through the control of public authorities that is a necessary and effective element in the mechanism of administrative-legal counteraction against the discrimination of religious organizations. The Office of the Ukrainian Parliament Commissioner for Human Rights, State Service of Ukraine for Ethno-Politics and Freedom of Conscience, its department of activity monitoring and registration of the statutes of religious organizations and local executive authorities are entrusted to conduct that sort of control. The search justifies an idea that the principle of the prohibition on discrimination of religious organizations is exercised within society not only through guarding or protective actions. This principle gains its realization through the positive actions (positive activity) of public authorities as well. In particular, the positive actions (positive activity) of public authorities towards the enforcement of the principle of the prohibition on discrimination of religious organizations may include the following: a) work on assessing the internal regulatory framework and identifying bylaws that may lead to direct or indirect discrimination; b) work on the collection and accounting of complaints in the relevant area with an appropriate response in the form of reassessment of bylaws on non-discrimination and their subsequent improvement, etc.

Key words: religious organizations, state-church relations, administrative-legal regulation of state-church relations, prohibition on discrimination of religious organizations, administrative law support of enforcement of principle of discrimination of religious organizations.